

MAPOKA

žurnāls

Tiem kam patīk
mīt pedāļus

ceļo

kopā ar velo-
ceļojumi.lv

piezīmes

par katru
ceļojuma dienu

Šoreiz kopā ar velocelojumi.lv esam izdomājuši pablandīties pa Āfriku. Nav jau protams nekāds pasaules nostūris, bet nu tomēr cits kontinents. Pozitīvi tas, ka gandrīz nekas nav pašiem jādara, tik vienu vakaru jāuztaisa vakariņas visai grupai, un no rīta brokastis, pārējā laikā pilnīgā halava: ēd, dzer, braukājieš ar riteni, pat maršruts lāgā nav jāplāno, jo par visu parūpējās Andris ar vietējo puisi Ali, pat somas tiek vēstas, un reizēm pat paši velosipēdi.

Galū galā ceļojums izvērtās riktīgi foršs, bija gan mazi pārsteigumi, gan piedzīvojumi un pats galvenais, ka visu laiku apkārt superīgi ceļojuma biedri.

Ar laiku arī mums paveicās, tā, kā oktobris var būt tieši piemērots šādam ceļojumam.

Vispirms facebookā, tagad te esmu izklāstījis visu, kā mums gāja. Protams galīgi visu jau nevar uzlikt uz papīra, un ne visam rakstītam uzreiz tā vajag arī ticēt, bet nu centos, kā mācēju.

Patīkamu lasīšanu,
galvenais žurnāla redaktors

Māris Kārklīņš

JŪRA KRĀC UN
VĒJI PŪŠ

TAS KUNGS JAU PRASA
ĒST, ...ĒST, ĒST

MANA MĀJA
MANS CIETOKSNIS

JĀ DIEVS NEBŪTU,
TO VAJADZĒTU
IZDOMĀT

VIENĀ ROKĀ DIVUS
ARBŪZUS NENOTURĒSI

PAR KO SAPŅO
ĒZELIS?

VALSTS ESMU
ES!

UN KAD BEIDZOT
KĀJAMGĀJĒJS ...

GUDBĪBĪNĀS

četros no rīta zvana modinātājs, un mani
sapņi izkūp vējā, neko jau tādu tur nerādīja,
bet vienalga liekas, ka drusku par agru

ASTOTĀIS OKTOBRIS

Knapi iztīru zobus, un Juris ar Arni jau zvana, ka klāt. Ātri savīkšķam pēdējās mantiņas un steberējam lejā. Vienu es nesaprotu, tā jau kopā ar riteņiem nodevām 3 somas - pilnas ar mantiņām, tad kāpēc vēl jāsakrāmē 2 līdz malām pārbāztas somas, mēs taču noslīgsim tajā bagātību kaudzē. Paņemam citybee golfrīnu un aizripinām līdz lidostai. Pirmo reizi liekās, ka lidoju bez lielās bagāžas, tāpēc uzreiz var iet drošības kontroli. Ilgi meklējam Uvja Sigitas pieminēto ūdens uzpildes vietu, kamēr pašā galā vienu tādu atrodam, automāta skaitītājs rāda, ka esam ietaupījuši vienu no 65000 plastmasas pudelēm - re kādi mēs zaļi.

Ar mazām bažām stāvam ne priority rindā, jo somas noteikti ir 2,5 x lielākas, nekā

Ryanair norādītajos parametros, bet nu tā, kā somām nav riteņu, kā Valerts iepriekš sapulcē pieminēja, tad neviens no iekšā laidējiem mums uzmanību nepievērš.

Lidojums ir garš - 4,5 stundas, pa ceļam drusku parunājamies ar grupas biedriem, izmēģinu arī savas bezvadu austiņas, kas labi slāpē bēbju brēcienus un pārējos trokšņus, ievēroju, kad piloti vēlās tikt uz tualeti, tad ieslēdz signālu, ka turbulence, un uz to brīdi pasažieriem ir jāpiesprādzējās, un ateja pārējiem mirstīgajiem ir slēgta. Tāpat, kad iznāk viens no pilotiem uzpīpēt, viņa vietā tur ielien stjuarts, jo tagad durvis ir bruņotas, un, lai izslēgtu variantu, ka depresijas nomākts pilots sadomā paātrināt tikšanos ar Pēteri, kāds to pieskata. Shuttle buss uz 160 km attālo Spānijas

sērflinga karalisti drusku kavējās, taču apmēram plānotajā laikā esam pie okeāna - kempingā. Kā jau mūs brīdināja, vējš pūš, kā traks. Pēc tam, kad esam izcīnījuši vietīnu teltij, tās uzcelšana arī ir tīrais izaicinājums.

Drīz pēc tam, kad esam izmisumā izķīdājuši visas somas, un ar šausmām konstatējuši, ka esam paņēmuši līdzīgu pusdrēbju skapi, un pat velocimdus nevaru atrast, savelku mugurā, ko nu varu atrast, un laižam uz centru. Ēst gribās, kā vilkam, jo tās pāris bulciņas, kas skalojās vēderā, nekādu lielo sāta sajūtu nerada.

Līdz pilsētai nav tālu, bet pretvējš gāž no riteņa zemē. Vispirms aizskrienam nopirkt uz rītdienu prāmja biļetes, līdzī vēl iedod 2

covid anketas, par laimi, jāmaksā ir tikai pasažierim, ritenis na haļavu.

Vecpilsētā atrodam omulīgu stūrīti, kur papusdienot. Milzīgs, gan bija izbrīns, kad gaidītās lielās zivju porcijas vietā, atstiepa četras šķēlītes ar kūpinātu zivtiņu mērcītē, bet tomēr noēdot visas maizītes + saldaus un viņš kaut kā apklusināja vēdera vardītes. Pēc pusdienām aizskrienam uz baznīcu nočekot, kā līgavas tēvs ved savu meitu pie altāra. Tad aizsaujam līdz molam pabrīnīties uz lidojošiem kaitistiem, vispār jau iespaidīgi, dažs labs tur noplanē, kā tāds īsts karlsons.

Atpakaļceļā atkal veikals, kur ieraugot, ka ūdens maksā gandrīz tik pat cik viņš, piepērku pilnu velo somu ar sarkano dz-

ērienu, jo zinu, ka Marokā viss šis būs 5x dārgāk.

Lai gan nav vasara, un joprojām pūš stiprs vējš, aizskrienam uz okeānu nopeldēties. Nekāda vanna jau nav, bet var iztikt.

Tagad vēl tik jātiek galā ar milzīgo mantu kaudzi, jāapdara ikdienišķie darbiņi, lai jau rīt celtos ar pirmajiem gaiļiem un dotos uz Āfriku.

DEVĪTAIS OKTOBRIS

Šitais trakais vējš!!! Ja kaut drusciņ tas pierimtu, bet nē, rausta mūsu telti uz visām pusēm, un taista tādu troksni, ka ne aci var aizvērt. Nogurums reizēm ir trakāks par to trobeli, tāpēc dažas stundas tomēr izdodās pasnaust. Daiga cīnās ar ausu aizbāžņiem, kad vienus pazaudē, tad ķērās pie nākošajiem. Pa reizei aizskrienu pačurāt, bet tā pārējais viss mierīgi, kaitisti pa dienu iztrakoja, tagad šnāc savās migās.

Ceļamies ar pirmajiem gaiļiem, jo tāpat īsti gulēt nav jēgas, pārkrāmējam mantas no vienas somas uz citām u.t.t..

Īsi pēc astoņiem jau stāvam starp mototūristiem rindā uz prāmi, tālāk jau viss, kā ierasts, tik papildus vēl jāiesniedz vakar aizpildītās covid anketas, un turpat uz prāmja mums pasēs

Marokas robežkontrole iespēj zīmogus, vismaz tiem, kam tās ir līdzī, jo pēc ceļojuma apraksta arī man bija radies priekšstats, ka varbūt var tikt cauri ar ID karti, kaut arī sapulcē pat teicu, ka jābūt pasei, kur iespiest zīmogus un daži no grupas biedriem steidzamā kārtā atjaunoja savas pases. Arī Marokā nekas nemainās, un viena no dāmām brauc ar prāmi atpakaļ uz Spāniju, un mēģina organizēt pases atgādāšanu ar DHL.

Muitu Marokā mēģinām iziet kopā ar busu, jo tajā taču pilns ar mūsu alkohola pudelēm, bet nu mūs palaiž viegli cauri, kamēr Andri aizden uz padziļinātu pārbaudi. Tomēr pēc apmēram pusstundas visi, kam ir līdzī pases, esam tikuši robežai pāri.

Prāmja biļešu kasēs samainām daļu eirikus pret vietējām naudiņām, kurss 1:10, ir ok. Turpat daži iepērk SIM kartiņas, lai būtu internets, šoreiz kaut kā noslinkoju, un atlieku to uz vēlāku laiku.

Pēc īsas sanāksmes sadalāmies pa grupiņām, un mēs Arņa vadībā, 8 cilvēku sastāvā dodamies apskatīt Tangier pilsētu. Bez mums manāmas arī vairākas tūristu grupiņas, tirgotāji ielu malās ir ļoti pieklājīgi, viņi piedāvā savas preces, bet pārāk neuzbāžās. leminos, ka labprāt kaut ko iekostu, tāpēc pa vecpilsētu izmetam ne vienu vien riņķi, pat izstumjamies cauri mazam tirdziņam, un galu galā piemetamies pie vienas tējīcas galdiņa, nopērkam lavašu, medus saldumus, un uzsūtam saldu tēju, protams, ne visi riskē dzert no stikla glāzēm, jo esam brīdināti, ka tā fiksi var tikt pie 'ātrajām kājiņām', bet to laiks uzbraucieni un nobraucieni, veikaliņi, kur neko nevar saprast

cik kas maksā, bet galu galā, tiekam ar visu galā un mīlojamies ar gardām vīnogām un banāniem.

Dažiem apskates objektiem esam paskrējuši garām, bet nu alu okeāna krastā tomēr aizbraucam apskatīties, vietējiem tas ir par brīvu, kamēr ārzemniekiem 6 eur.

Pusdienas arī paēdam vietējā restorānī, atšķirībā no Spānijas, cenas te daudz draudzīgākas (apmēram 4 eur) uz cilvēku, un porcijas daudz lielākas. Kopā ar mums vēl vismaz 10 kaķēni arī paēda. Sigita ar Daini devās ātrāk prom, jo šodien viņi pirmie dežuranti vakariņām.

Gar okeāna krastu čunčīnām uz nometni, apkārtne nav pārāk interesanta, diezgan piedrazota, daudz nepabeigtu dzīvojamo ēku. Piestājam pie vīriņa, kas ceļmalā tirgo melones, un gardu muti 2 notiesājām, par katru samaksājot 1 eur.

Nometnes vieta šoreiz mainīta, jo tauta nobal-sojusi par gulēšanu brīvā dabā pie okeāna.

Vakars paiet mierīgi, dzerot vīnu, iekārtojoties, 20:00 tiekam ielūgti uz pirmajām vakariņām, tur ir gan biešu zupa, gan maizītes, gan augļi, pat baltvīns, pavāri pacentušies godam, pat neatceros, kad tik smalkas vakariņas baudītas - tā vienkārši pašu gatavotas.

Pie vakariņu galda saviesīgās sarunas, kā nu kuram gājīs. Ilze, piemēram, aizbraukusi uz 10 km attālo sākotnējo nometnes vietu, kad sapratusi, ka te neviena nav, sākusi šņukot, kā, lai tagad sameklē, jo vietējās SIM kartes nav, pat parastā mobilā zonas nav, galu galā piepalīdzot vietējiem iedzīvotājiem, atradusi kalna galu, kurā sadabūta zona, un tikusi pie vajadzīgās informācijas.

Kādam atkal bremzes nestrādā, izskatās, ka kluči notērēti, tāda tipa mums nevienam nav, tāpēc rīt pirmais brauciens uz velo veikalu, vai tur varēs saremontēt, tad jau redzēs.

Garām apmetnei nobrauc robežsargi, bet nu neko īpaši nesaka, par to, ka esam te ap-metušies uz nakti. Andrim piebriedrojes vietē-jais gids Ali, pie kura mēs arī nakšņosim pāris naktis vēlāk. Izīram zobus, pačurājam un ejam gulēt, acis pašas līp ciet.

Protams, ka pēc 30 minūšu salda miedziņa, nekas nevar būt patīkamāks par evakuāciju uz citu vietu. Jo tomēr mūsu telšu pilsētiņa ir uzcel-ta robežapsardzes radaru krustpunktā, un mēs traucējam robežsargiem sargāt robežu.

Neko darīt, pakojam mantas, krāmējam somas un stiepjam telti 200 m augstāk no krasta. 2 robežsargi novēro, kā mēs pildām viņu pavēles, un apmēram stundas laikā esam iekārtojušies jaukā vietīnā ar skatu uz skaļo okeānu. Tagad atliek tik palīdzēt pēdējiem grupas biedriem, kas pabridināti tikai tad, kad prasīta atslēga no lielā velo saslēdzēja. Bet nu tagad cerams, ka nevienu vairāk netraucējam, un atlikušo nakts daļu varēsīm pašņākt mierīgi.

Kā nekā man ar Daigu šodien jubileja - 22 gadi jau pagājuši no tās liktenīgās Elgas vārdadie-nas.

Pasaule ir kā grāmata.
Tie, kuri neceļo,
patiesībā izlasa tikai vienu lappusi!

Sv. Augustīns

DESMITAIS OKTOBRIS

Vējš turpina raustīt mūsu telti arī
Sonakt, un okeāns nav nekāds klusais,
Bet nu drusku labāk izguļos,

laikam sāku pamazām pierast pie tā visa. Pēc brokastu putras palīdzam vēl dežurantei Sigitai savākt telti, un, dodamies ceļā, arī šodien jānobrauc vismaz 90 km, un vakarā tumšs paliek diezgan ātri.

Vienā no ciematiņiem, mazā piparbodītē tieku pie SIM kartes, un pārdevējs palīdz visu to uz telefona sastelēt, runā jau viņi tik franciski vai arābu mēlē, tāpēc saprasties pagrūti, bet galu galā visu izdarām, un samaksājam par to tik 65 naudiņas, cik īsti interneta GB man tā arī nezinu, bet ceru, ka kādam laikam pietiks.

Tā kā mūsu grupiņas navigators ir Arnis, tad kartē neskatos, un pat lāgā nezinu, kādām pilsētām braucam cauri. Lasašas pilsētiņā pieturam pie ostas

zivju restorāniņiem, un, tā kā vienā no tiem pilns ar mūsējiem, otrs liekās tāds ne tik tīrs, tad galu galā izvēlamies to, kas pašā ceļmalā, un mūsu izvēle nelika vilties, drusku tomēr pārvērtējam savas iespējas notiesāt visu, ko pasūtījām, tapēc vismaz 20 reņģes satinam papiros un vedam līdz.

Zili izkrāsotās vecpilsētas ieliņas izskatās gana incīgi, tantes tik uz tirgus ieliņas nobrēcās, ka "NO FOTO", nu ka negrib, tad negrib, baigi vajag, es viņas arī nemaz nefotēju.

Centrālajā laukumā gribējās samainīt naudiņu, bet izskatās, ka visām bankām darba laiks jau 14:30 beidzies, vai arī pusdienu pārtraukums, neko tur nevar saprast, tāpēc pieslēdzu savu jauno internetu, pārskaitu naudiņu uz

Revolut, pārkonvertēju uz Dirharmām, un izņemu no bankomāta. 2000 naudiņas - esmu tagad biežais. Tagad tik apmēram 40 km pa līdzenumu cauri lauksaimniecības zemēm un siltumnīcām. Uz laukiem strādā cilvēki satinušies milzīgās šallēs un platmalēs, daudz bērnu un zirgu ar divričiem. Ik pa

laikam mūs kāds pasveicina, visbiežāk ar spāņu "OLA", jeb sveiki saucieniem.

Plānotais kempings covidā laikā nobankrotējies, tāpēc šā vakara apmetnes vieta noorganizēta viesu mājā, ir 10 gultas vietas, un mums ar Daigu pietaupīta milzīga divguļamā gulta,

pārējiem tēlsu vietas zem avokado kokiem. Šī vakara dežuranti un Andris taisa mums vakariņas, es paspēju vēl pirms tām izdāļāt reņģītes, ko vedu no pusdienām. Drusciņ sagurums jau ir, bet nu nometnē valda priecīgs un apmierināts noskaņojums.

VIENPADS- SMITAIS OKTO- BRIS

Suņi pa nakti rej tāpat, kā Itālijā, labi, ka šonakt gultā, ne teltī. No rīta pārāk nesteidzamies, jo kalnu nebūs un kilometri pa taisno arī tik 60.

Bišķiņ nogurums jau ir, un Daiga, ejot pēc ūdens kafijai, ar pilnu joni iebļiez ar galvu stabā, puns tāds, ka ķiveri knapi var uzlikt.

Arni no rīta apsveicam dzimšanas dienā - tagad Bauskas kantrīfestīvalos varēs zīmēties ar jaunu cepurīti.

Skolēni bariem brien uz skolu, pie vienas kafejnīcas, kur piestājam, ap mums jau sapulcējās prāvs bariņš, lielākie bērni prasa angļiski no kurienes esam, par Latviju zin, jo dzirdējuši, ka daudz palīdzam Ukrainai.

Šodien lielu pilsētu nav, tik mazi ciematiņi, siltumnīcas un lauksaimniecības zemes. Cērtās acīs milzīgie atkritumu kalni, konteineru nekur neredz, tāpēc viss tiek vienkārši mests zemē.

Izbraucam pie okeāna, un paripinām pa piekrastes smilšainajiem ceļiem. Uz katra paugura pa mājiņai, laikam kaut kāda krasta apsardze, 2 džeki pat iznāca uzprasīt no kurienes esam. Mūsu grupiņa uz brīdī sadalās, Sigita ar Arni caur siltumnīcām izbrien uz šosejas,

kamēr mēs vēl 5 km pastumjamies, lai vakarā labāk nāktu miegs.

Pēc tam satiekamies benzīntankā, drusku arī uzlīnā, bet tas lietus tāds pašķidrs.

Ielienam pačolēt uz banānkokiem siltumnīcā. Vietējie puīši ļoti viesmīlīgi, parunājamies cik nu varam, kā viens no viņiem atzīst, ka zinot pat tikai franču valodu, ir atslēgas vārdi pēc kuriem kaut kā varam saprasties.

Šodien pa dienu lielās ēdienreizes izpaliek, tik 20 km pirms nometnes piestājam pie veikaliņa, kafejnīcas, kur tiekam pie maizes un tunča konserviem. Eikaliptu birzstalā atbraucam vieni no pēdējiem, daudzi jau sacēlušī teltis, lai gan līdz tumsai vēl pāris stundas.

Ik pa laikam nobrauc garām netālu esošā upes dambja strādnieki, kamēr ierodās pat policija, jo esam apmetušies par tuvu apsargājamam objektam. Tā kā mums jau ir pieredzīte, tad ar bažām skatāmies, kas nu būs. Labi, ka ir Ali, kas sarunājās viņu mēlē,

tad nu pēc krietna brīža tiek izrakstīts dokuments, ka esam atbildīgi par to, ka dzīvosim klusu un kaklus pie upes nelauzīsim, tāpat nododam pasēs kopijas, lai vietējā vara zin, kas te pa tūristiem vazājās.

Skaidrs, ka nekāds tilts/hes neapdraud mūsu drošību, bet iemesli ir citi, jo runa iet par 2 meiteņu traģisko likteni pirms vairākiem gadiem, tāpēc neviens negrasās riskēt un kopā ar policiju atbrauc arī pilsētiņas mērs. 23:30 sākam evakuāciju uz 4 km attālo mērijas ēku. Skats atkal ļoti skaists, kā 30 riteņbraucēji ar ieslēgtām lampiņām policijas eskorta pavadībā virzās pa šoseju. Lielākoties visi mierīgi un saprotoši, kaut arī dažs labs pat acis nav aizvēris, jo visu laiku tāda nojauta bija, ka palikt te nevarēs.

Pagalmā zālītē, uz trotuāra, visur, kur iespējams sacelām teltis, un ap 100 atkal sutam savos guļammaisos. Tagad esam pilnīgā drošībā, pat sargs dežurē pie vārtiņiem.

12. OKTO- BRIS

Pa nakti drusku uzlija, tāpēc telts slapja, bet galvenais, ka drošībā, žogs bija, pie vārtiem sargs, suņi dzēnā lauvas, pat laterna ieslēgta, lai kakls nav jālauz ejot uz krūmiem.

Ēdam no rīta, vakarā un pa dienu, un vēl tie našķi un augļi, droši vien pēc šīs tūres daži kilogrami būs klāt.

Benzīntanka kafejnīcā vēl iedzeram tēju un kafiju ar bulciņām, saimnieks tik stiep un stiep arvien jaunus cepumus, no sākuma pat nesapratām vai ir jāmaksā vai nav.

Nu jau vairākas dienas esam tāda Arņa blicīte, sākam pamazām iepazīties. Dainis mums ir izbījis ugunsdzēsējs, arī triatlonists, tagad pensionārs, bet tas gan dēļ izdienas.

Kenitras pilsētā pa durvīm apskatām mošeju, iekšā iet mēs nevaram, bet durvis attaisīja vaļā līdz galam, beidzot no apsarga sapratām, kā tad īsti vietējā mēlē skan Latvija.

Šodien jau vairāk tā neskrienam, pasēžam restorāniņā, saēdamies visādus gardumus, mango sula bija vienkārši dievīga.

Pēc tam aizbraucam uz okeānu nopeldēties, vilņi lieli, un ūdens temperatūra apmēram, kā mūsu jūrā, bet, kad pierod, tad ir ok.

Zirgu un ēzeļu pajūgu daudzums

drusku izbrīna, bet nu tūristam tie izskatās impozanti, it sevišķi, ja vēl dāmas sēž savos tautastērpos.

Kilometri šodien mums 83, un tā, kā pārsvarā līdzens, un saule arī baigi nekarsē, tad ripo viegli.

Andris mums atradis kempingu netālu no lidostas un karaļa pils, vesels stāsts, kā atkal te sarunāts, ka varam palikt, cerams, šonakt nebūs evakuācijas, jo arvien grūtāk paliek 2x vakarā būvēt telti.

Katram cilvēkam
zvaigznes ir
citādas.

Celīņiem tās
norāda ceļu.

Citiem tās ir tikai
mazas uguntiņas.

Zinātniekiem tās ir
problēmas.

Tev turpretim būs
zvaigznes, kādu
nav nevienam...

Antuāns de
Sent-Ekzeperi

13. OKTO- BRIS

Šonakt viss mierīgi, evakuācijas nebija. Šnācu arī, kā lācis no pusdesmitiem līdz pat septiņiem, ar tikai vienu mazu pastaidziņu. Juri gan terorizē vietējie minkas, bet tur jau pats vainīgs, ka atstāj savas vīgvammas durvis vaļā.

Pēc brokastu holesterīna bumbu notiesāšanas vāļējam uz Rabatu. Vēl joprojām čīkst tas pakalējais rats, bet vakar taču vienu skrūvīti jau pieskrūvēju, tagad gaismā ieraugu, ka vispār viens no bagāžnieka stiprinājumiem nolauzts, un rats vispār knapi griežās, par laimi var plāksnīti pārskrūvēt, un visu ātri sataisīt.

Kā vakar piebraucām pie stadiona / kempinga tā, it kā iebraucām citā valstī, ēzeļu un zirgu pajūgi izbeidzās, un getliņu izgāztuves vietā aug zaļa zālīte. Karaļa rezidencē pie katras iebrauktuves stāv vīriņi, katram sava uniforma, un strādnieki tik pucē apkārti. Abās pusēs jaunajai šosejai veloceliņi, un vispār viss izskatās tāds tīri glīts un sakārtots. Tāda sajūta, kā būtu no kāda sapņa pamodies, bet nē, tu taču vēl vakar pirms pāris kilometriem to visu redzēji savām acīm. Iedomājos,

ja kāds šoferis sajauktu, un augstos viesus no lidostas aizvestu uz otru pusi, viņu droši vien nākošā dienā atlaistu. Galvaspilsētā apskatām galvenos smukumus: mauzoleju, panorāmas skatu uz viņu "saules akmeni" un sporta manēžu, vecpilsētu ar iespaidīgo kapsētu uz okeāna fona. Tāpat promenāde - vienkārši fantastiska, tik zobus reizēm var izsist uz apmalēm, bet, gan jau ar laiku visu sataisīs. Kristiešu baznīcu ar apskatām, ļoti iespaidīgas logu vitrīnas, melnais vīriņš mūs palaiž arī aiz striķīša pie altāra, esot no Zīlonkaula krasta Kotdivuāras, bija izbrīnīts, ka mums latviešiem pašiem esot sava valsts. Vispār visi tādi priecīgi, kas ar mums aprunājās, un bieži saka Welcome to Morocco.

Pēc papļučāšanās pavēsojos okeāna ūdeņos, braucām meklēt kafējnīcu, kur paēst, visi jau tādi štomīgi un nīgri, it sevišķi, kad redz, ka Daiga brien otro reizi nopeldēties, ar acīm jau met ziņbeņus, bet skaļi neviens neko nesaka. Man jau arī liekās, ka rijam par daudz, bet nu, kad piesēžās pie galda, tad prom iet tikai tad, kad viss tukšs.

Nekādu labo vietu jau vajadzēja izņāukt degunu, neatradām, kā tas var gadīties šādā pilsētas daļā, bet nu drošības labad visiem pie galda bija jāapsēžās. Vēl joprojām brīnāmies, kā Rudīte tā veiksmīgi novilkās, kājas tik noķēpāja ar ķēdi, bet neviena pušuma, cik sapratu, forši, ka ķivere bija galvā, jo triecienā pret betonu, nekas labs tur nevarētu būt. Sanāca tā, ka

Ar loģikas palīdzību jūs no punkta A varat nokļūt punktā B.

Ar iztēles palīdzību jūs varat nokļūt jebkur.

Alberts Einšteins

Šinī kempingā ir gan siltas ūdens, gan veļasmašīna, beidzot izvelku savu striķi, lai ir kur izkārt tiro vešīnu, vēl jau ir divas somas ar drēbītēm, bet foršāk, ka somā stāv tīras maikas, nevis tādās, ka deguns jāspiež ciet.

Pie dušām viens francūzis prasa, kas tā tāda par interesantu valodu, kurā mēs runājam. Kaut kā saruna aizgāja nopietnā gultnē, un pastāstīju rietumu cilvēkam, kā bija dzīvot mazā ciematīnā uz ārējās padomju savienības robežas.

Pie telts mums šoreiz galdiņš, un vakarā jau sapulcējamies paprāvs bariņš. Tie ritenbraucēji ir tik interesanti cilvēki, un katrs strādā savā sfērā, puslīdz

nenopietnas tēmas mījās ar galēji nopietnām, tā kā nākas pat forsēt ar tematu maiņu. Vienā brīdī tomēr ieslēdzās sirdsapziņa, un dodamies pie miera. Suņu vietā šoreiz gaiļi, kas reizēm sacenšās, kurš krutāks, dzirdami arī pilsētu trokšņi, būs laikam arī man jāpadomā par tiem ausu aizbāžņiem, bet tur atkal sliktums tāds, ka, tad, kad ir evakuācija, tu tik mierīgi guli un sapņo par Marakešas tirgu, kamēr citi jau krāmē pekelītes. Vakārā vēl pasmējāties, ka tagad tik apjautu, ka Rabata taču ir galvaspilsēta, it kā jau zināju, bet laikam tas milzu kontrasts starp priekšpilsētu un pilsētu bija tik milzīgs, ka piemirsu par to, vēl visu dienu brīnījos, ko tās karaļa pils te tik daudz saceltas.

14. OKTOBRIS

Pasaule ir maza, bet mēs - lieli
kaut arī aiz muļķības un
vientiesības visu mūžu esam
pārliecināti par pretējo.

Narinē Abgarjana

Muhamedijas kemp-
ingā guļam 2 nakts, un
šodien vienkārši relax
diena, Arņa komanda
lielākoties izdomāja at-
pūsties braucot ar ve-
losipēdiem pa 4 joslu
šoseju līdz Kasablankas
pilsētiņai ar 3.6 miljonu
iedzīvotājiem.

Margēviču banda aizvāvēja ar vilcienu līdz lielpilsētai, citi
patusējās uz vietas pa pludmali.

Laiks jau paliek karstāks un 35 km ir 35 km, apmēram 2h tos no-
braucām. Otrā lielākā mošeja nav nekāds muzejs, bet viņu lūgša-
nu nams, sākumā mums apsargi saka, lai nākot pēc stundas uz
12:00, ok, nekādu problēmu, sameklējam šķērsieliņā mazu ēstu-
vīti, un, lai gan nosolījāmies šodien daudz nerīt, tomēr uzsūtam uz
2 pa vistas gabalam ar kartupeļiem un rīsiem, un citus ēdienus,

bet, kā par brīnumu sanāca viss labi, un ēdiens bija precīzi tik cik
vajag.

Protams 12:00 arī nekādā mošejā netiekam, pat apsienot visus
poltrakus ap ceļiem un kakliem, tik pa gabalu, pa durvju sprau-
gu, bet tā, kā viss tumšs, tad īsti redzēt neko nevar. Drīz arī pa
skaļruņiem sāk dziedāt, un parādās sajūta, ka esi ārzemēs.
Vēl kādu laiciņu pavandāmies pa pilsētu apskatot top objektus,
iepērkam Argāna eļļu, un dodamies atpakaļ uz kempinga pusi.

Tik vens un tas pac
joutajens appakaļ velk: vai uz
skāb gurķ burk var virsu
līmet ābol zapts šilt?

Heli Lāksonena

Pirms tam Arnis vēl noķer vienu
bodnieku tirgū pie rokas, un
liek vest uz kafejnīcu, kur var
dabūt svaigi spiestas sulas.
Saule arī tā karsē, ka manai
ādai nelīdz pat sauleskrēms
50, un tāpēc esmu ticis pie
Daiņa cimdiem - viņam riktīgi
plaša sirds, nopirku arī baltas
zeķītes, un sieviņa arī man at-
dod zaļo zīda lakatu, sakot, ka
ļoti piestāvo.

Šurp braucot atpūšoties zem
atskabaraina krūma pazaudē-
ju savu karodziņu, tāpēc mājās
braucot cītīgi vēroju, kur ir tas
mopēdu meistars, un atro-
dam, dzīvu un veselu, stāv no-
likts maliņā, man jau ir arī otrs
- rezerves, bet labāk, lai ir divi.
Satiksme vispār nav maziņa,
bet kaut kā diezgan viegli

tiekam uz priekšu, bet protams
atslābt nedrīkst ne uz mirkli.

Pēdējās pieturas - parastais
un šmigas veikaliņi, un, tad jau
sweet home, ar latviskajām
vakariņām, un nopietnām sa-
runām. Šovakar jau norezervē-
jām viesnīcu Spānijā, gribējās
ar brokastīm, sanāca bez, isāk
sakot, nav ko rīt tik daudz.

Rītā mēs dežuranti, tāpēc ejam
ar Andri uz veikalu skatīt, ko,
tad īsti varam uzmeistarot.

Vispār ceļojums jau pusē, un
ir jau tik jauki pasēdēt vakarā
pie viņa glāzes, bet rīt agri
jāceļās un pirms vakariņu ga-
tavošanas vēl jānovālē 90 km,
tāpēc tīram zobus un ejam
gulēt.

Mēs neesam sūtīti šajā pasaulē,
lai atpūstos!

A.Kalme

PIECPADSMITAIS

Mums ir tieksme
noticēt visam, ko
saka, it īpaši, ja ir
skaisti pateikts.

A.Frakss

Kikerīgū, kikerīgū mūsu kempinga gaiļi cenšās pēc labākās sirdsapziņas, tas nekas, ka vēl nakts vidus, nav ko sust tik ilgi. Tāpat vakar tiekam sabaidīti, ka būs karsts, ceļš visu laiku ies augšup, un būs jāpievārē vismaz 100 km. Tāpēc brokastis ir agrāk, un izbraucam vismaz 1h pirms ierastā laika. Man ar Daigu un Juri tas ir ļoti izdevīgi, jo pie katliem šovakar jāstāv mums.

Ārā miglīņa, tāpēc braukšanas temperatūra ļoti patīkama, teltis protams slapjas, bet tās vakarā izžāvēšim, un redzamība uz ceļa arī tāda so, so. Lieku saslēgt visiem aizmugurējās lampiņas, lai kaut cik mūs varētu pamanīt.

Vienā brīdī velkot jaku nost, mēs ar Daigu nedaudz atpaliekam un starp daudzajām mašīnām, gan smagajiem, gan taksometriem, jāpieviņiem taksometri arī laukos izvadā cilvēkus uz darbu un skolu, mēs pārējos pazaudējam. Pēc loģikas, parasti krustojumos pagaida, bet vienalga drusku neomulīga sajūta, ja nu esam pašāvuši pagriezīenam garām. Bet protams, pēc dažiem km mūs sagaida un varam doties tālāk.

Uz pīkstieniem doties iedzert rīta kafiju pēc pirmajiem 30 km, seko straujš grupas atbildes spiediens, ka jābrauc tālāk, kamēr vēl nav pārāk karsts.

Pirmā lielā pauze pēc 45 km. Dzeram kafiju, kakao un ēdam blakus kafejnīcīnā nopirkto plāceņus.

12:30 esam tikuši līdz Berečitas pilsētai, nobraukti 66 km, ēst vēl lāgā negribās, tāpēc dzeram svaigi spiestās sulas.

Tad arī uzzinām, ka gulēsim lauku sētā, tepat 18 km attālumā, un vārtus vērš vaļā 15:00.

Nekur vairāk nesteidzamies, laiski izbraucam cauri vietējam tirdziņam, tur tirgotāji uz magnetafoniem skaļi atskaņo savas reklāmas, viss iet nīgu nēgu, ka pat nofilmēt nepaspējam. Iepērkam vīnogas un granātābolus, un dodamies pusdienās vienā no daudzdzīvokļu pagalmiem.

Kad esam gana atpūtušies un izgulējušies piemājas zālītē, dodamies pa lauku celiņu uz naktsmītņi.

Temperatūra jau uzkāpusi virs 30 grādiem, un apkārt tik pliki lauki, bez nevienas ēniņas. Vienā brīdī Daigai no slodzes un karstuma nokrītās cukura līmenis

asinīs, un labi, ka vēl somās atradās lidmašīnā nopirktais Snikers.

Vietējie arī mūs pamana un braucot garām pat apstājas, vaicājot vai viss kārtībā.

Dažs labs ar pēdējiem spēkiem ierodās nometnē, bet par mums Sarmīte un Arnis atkal ir parūpējušies, un tiekam pie jaunlaulāto numuriņa.

Iekārtojamies, un 16:00 dodamies taisīt vakariņas 30 cilvēkiem. Andris te jūtās, kā kuģa kapteinis, gan norādot mums, kā labāk un veicīgāk visu izdarīt, gan regulējot tautas plūsmu, kas šiverē cauri virtuvei, vai lien pie ledusskapja atvēsināt iepirkto alīņus.

18:00 zupa gatava, un stundu liekam tai ievilkties.

Šodien kaut kā izpalika kārtīga dienas ēšana, tāpēc visi izsalkuši, kā vilki. Drīz vien katls tukšs un tas jau laikam skaitās diezgan labs rādītājs.

Pašā vakarā ietusējam vienā no viesistabām. Pēc 2 alīņiem mēle man ir atraisījusies, un varu aurot pa visu pagastu.

Kad esam gana izbāustījusies, dodamies pie miera, jo rīt arī būs karsta diena un vismaz 75 km, un mums vēl 7:00 jāsarūpē visiem brokastis.

OKTOBRIS

Lai gan Andris piekodināja nedīdīties pa virtuvi pusseptiņos, ap to laiku mēs jau tomēr tur esam, varam ūdeni ar visiem iespējamiem čaiņikiem.

16. OKTOBRIS

7.00, kā jau norunājām ar Andri, sākam taisīt brokastis, mēs neko īpaši nevāram, tik sagriežam maizītes, un musli ar vi-
etējo rugušpienu. Daigai šodien vārda
diena, un Ilzei dzimšanas diena, abas
tiek pie kovboju cepurēm ar ko defilēt pa
Marakešas karstajām ieliņām.

Pirms prombraukšanas pārbaudu rie-
pas, un izrādās Daigai viens mīkstais, no-
mainu uz veselu kameru, un dodamies
ceļā, Sarmīte ar Arni un Normundu šo-
vakār dežuranti, tāpēc vakarā vajadzētu
laicīgi būt uz vietas.

Sākumā ceļš diezgan garlaicīgs - atgā-
dina zemgales līdzenumus. Pa ceļam
viena smuka pilsētiņa, kam ātri izskrie-
nam cauri, tik pafotografējam pa labi un
kreisi.

Benzīntanka kafejnīcā iebraucam paēst
pusdienas, un, tad saņemam ziņu no An-

dra, ka šodien naktsmājas simtajā kilo-
metrā, a mums vēl 70.

Kā jau vienai daļai, arī man parādās
problēmas ar vēderu, bet nu ceru, ka
varbūt drīz pāries.

'Zemgales' līdzenumos sāk pūst tāds
pretvējš, ka mēģinu noorganizēt pe-
letonu. Izskatās, ka daudzi pa šoseju
grupā tā īsti nav nekad braukuši, bet nu
komandējot parādi kaut kā kustāties uz
priekšu.

Man arvien vairāk un vairāk uzdot vēders,
un kopā ar nogurumu sāku iepalikt.
Saķeramies arī ar Daigu, jo nemāku
īsti taisīt aizvēju, kaut cenšos no visas
sirds, tas saprotams, jo pieaug stress un
nogurums. Iebraucot sarkanajā parkā,
apstājamies pie suvenīru tirgotājiem, un
par 200 dirharmiem iepērku mazu Ala-
dina lampiņu, iespējams tas ir stipri pār-

maksāts, bet ne tas šoreiz svarīgi.
Laika apstākļi parkā ir labāki, bet nu
tāpat pārsvarā ceļš vijās pret kalnu.

Pirms simtā kilometra rādu Daigai, ka re
tur pie veikala izskatās, ka ir nometne,
jo Normunds, kas aizskrēja pa priekšu
brauc nost no ceļa.

Arnis, Sigita un Rudīte arī redzu, ka pi-
estāj pie tirdzniecības kompleksa un
aizskrien kaut ko nopirkt. Mēs tur dru-
sku pastāvam, bet sāk mākties virsū tie
tirgotāji, un dēļ tā vēdera un noguruma
daudz spēka nav atlicis, tāpēc braucam
celt telti.

Smaidīgs Andris mūs sagaida, un es tik
noprasu, vai te nevar sadurt riepas, tāpēc
riteņus nestumju, bet stiepju, palīdzu arī
Sarmītei aiznest rītenī.
Ar pēdējiem spēkiem uzceļam telti, un
atlaižos drusku pagulēt, ar cerībām, ka
Sorbeks ar colu iedarbosies.

Pēc kādas stundiņas
dzirdu, ka skaļi sauc
Sigitu, pilnīgi nesap-
rotu, kāpēc, pēc tam
atskrien Dainis un visu
pastāsta, un izrādās,
Arnis, Sigita un Rudīte
nav redzējuši nometni,
bet iznākuši no vei-
kala un no mūsējiem
neviens nav bijis, pa-
domājuši, ka esam
aizbraukuši tālāk
gatavot vakariņas
un viņus te atstājuši,
tāpēc metušies mums
pakaļ.

Sarmīte ar Normundu
tik taisa vakariņas, un
atkal domā, ka Arnis
ar meitenēm iesprucis
kafejnīcā, un, kamēr
šie gatavo, strebju
kafiju.

Kad Andris šos vairāk
nevar sagaidīt, iet
skatīties, kur šie pali-
kuši, kad sapratīs, ka
nav, tad zvanījis, bet
tie jau pēc 7 km, brau-
cot pret vēju un kalnu,
tomēr sapratuši, ka
kaut kas nav riktīgi, un
jau braukuši atpakaļ.
Tā, kā Arnis visu lai-
ku mūs veda ar nav-
igāciju, tad man pat
galvā neienāca tāda
doma, ka viņš nezina,
kur ir nometnes koor-
dinātes.

Vienu brīdi sākās
negaiss ar krusu, un
vēl nemaz visi nav
atbraukuši. Ar Daigu
aizejam uz tualetēm,
es vēl paķeru maku
ar naudu, lai kaut ko

nopirktu.
Mūsu tualetes ne-
varam atrast, ir tikai
vietējās, bet tur mēs
iekšā iet nevaram. Vi-
ens no strādniekiem
mūs atpazīst un norā-
da, kur doties.

Visu izdarām un
dodamies prom, bet
tante prasa naudiņu.
Man somiņā visa
sīcene, bet makā tik
simtnieki un euro.
Tā kā nogurums jau
pamatīgs, un, lai lieki
nečakarētos atdodu
5 eur, un ejam uz tel-
tīm. Daiga mani gan-
drīz turpat uz vietas
iekausta, ka es šķēr-
dos ar naudu, un, ka
vienkārši vajadzēja iet
prom.

*Ap septiņiem vakariņās:
plovs ar salātiem, garšīgi,
bet daudz nevaru ieēst.*

*Pēc vakariņām Ilze uz-
sauc viskiju, bet Daiga
vīnu. Redzam, ka nav
Rudītes ar Sigitu, un ejam
uz telti skatīties, kas not-
icis. Izrādās Rudīte ceļot
telti par stipri pieliekusies,
un pēc tirkšķa mugurā sa-
jutusi stipras sāpes. Tagad
iedzērusi zāles, redzēs,
kā būs rīt, visticamāk, ka
brauks ar busu. Rīt arī
pēdējā diena ar riteni, bet
nu 90 km.*

*Vēlāk palīdzam uzcelt
Anīm ar Sarmīti teltis, un
ejam tusēt uz galveno
nometnes nojumi. Tuvojās
vēl viens negaisa māko-
nis, tāpēc tā jāpietur, lai
neaizrauj visu būdu pa
gaisu.*

*Dažas stundas tā pastā-
vam, un izdzeram visu
atlikušo alkoholu, kā jau
parasti man muti nevar
aizbāzt, tāpēc vāros, kā
biezputras katls. Vēders
palicis daudz labāks, un
kaut kā nedaudz esmu arī
atpūties, tā, kā atliek tikai
izgulēties, un rīt aizbraukt
līdz gala velo nometnei.*

17. OKT.

Šodien no Arņa komandas visi jau ir nodežūrējuši, un arī velopārgājiens gandrīz jau galā, tāpēc pārāk nesteidzamies, mēģinām izbaudīt dienu maksimāli, cik vien tas iespējams.

No rīta tieku arī pie cepurītes, tā tie gadiņi aizskrien, bet nu nekas, vismaz šogad tos sagaidu reāli foršā kompānijā un vēl Āfrikā.

Jānobrauc 90 km, bet lielu kalnu nav, pat ceļš tāds, kā redzēts filmās par Ameriku: taisns nogrieznis, kur nevar saskatīt ne sākumu, ne beigas. Dienas vidū arī temperatūra paceļās pāri 30 grādiem pēc Celsija, tāpēc ik pa laikam apstājamies atpūsties ēniņā. Vienīgajā autobusu pieturas būdiņā, ko esmu pamanījis šajā ceļojumā, apēdam visus Arņa granātābolus, bija ļoti garšīgi, bet žēl, ka paši pirms tam neiepirkām, jo kaut kā iz-

beidzās tās augļu tirgotavas, vismaz tās, kas ir tieši mums pa ceļam.

Izbraucot no kafijas pauzes, pēkšņi izjūk Arņa ritenim priekšējais ātruma pārslēgs, kamēr tas tiek remontēts, mēs ar sieviņu aizbraucam uz pilsētu, un papildinām internetu vēl par 50 dirhamiem, šoreiz mobilo telefonu veikaliņā. Kamēr mēs tur ņemamies, pa to laiku pārējā grupa jau nemanot ir paplēsusi garām. Par laimi, saule šoreiz ir arī šiem par karstu, un zem viena koka atkal visus satiekam.

Pusdienas paēdam mazā, vienkāršā ēstuvītē, ar ļoti viesmīlīgu saimnieku, kurš pie tam vēl neslikti runā angliiski, viņš mums ļoti rekomendē aizbraukt arī uz tiem ūdenskritumiem aiz Marakešas, nu tad jau redzēs, nav pārāk tuvu: 160 km, bet atkal rēķinot no Latvijas, samērā netālu.

Kopējā čatā jau pienāk ziņas, ka Marģeviču banda jau finišējusi, un plunčājas pa kempinga baseinu.

Mēs vēl pietājam pie kārtējās ceļmalas kafejnīcas, lai paņemtu sulu, un pēkšņi mums skaidrā valodā tiek nodziedāta dziesmiņa, kā jau kautrīgie latvieši, dzied paklusu, tāpēc vēl ir drusku šaubas, tomēr, tad, kad pienāk jau viņu grupas pārstāvis, drusku parunājāmies. Izrādās 12 cilvēku kompānija, noīrējuši busiņu ar marokāniešu šoferi, kas runā latviski, un apceļo Maroku, šodien viņiem trešā diena. Man jau atkal muti nevar aizbāzt, un eju ar visiem sasveicināties, un paklārēt par mūsu braucieniem.

Samērā laicīgi esam kempingā, un pēc telts uzcelšanas, ejam uz baseinu. Rudīte arī tepat jau grozās, šodien jau labāk, gan jau drīz atkal būs uz pekām. Pie vakariņu galda notiek balsošana par gardākajām vakariņām, rezultāti ir ļoti, ļoti cieši, jo esmu vērtēšanas komisijā, kas skaita balsis, finālā balvu – dizainera veidotu karotīti saņem puišu grupa, kas pagatavoja kartupeļus ar malto gaļas mērci.

Vēlāk vakarā izdzeram atvestos un iepirktos alkohola krājumus, klausāmies un stāstam kaut kādus interesantus dzīves gadījumus, pat sākam apspriest dažnedažādas zinātniskās tēmas, par melnajiem caurumiem, ēteriem, metilspirtiem u.t.t. Vakara gaitā tiek iedegta 'egļīte', un par godu tai nodziedāta dziesmiņa, par 'egļīti' mums šodien kalpo Edgars ar ļoti latvisku uzvārdu Egle.

Tā būsīm pievārējuši tos 700+ km pa Marokas dažādiem reģioniem, pēc dažām dienām uz diennakti mums vēl izsniegs veļukus, lai pārceltos ar prāmi uz Eiropu un nedaudz pabraukātu pa

Spāniju.

Šoreiz nav gandrīz nekāda noguruma, jo ceļš bija samērā viegls, un visas administratīvās grūtības gūlās uz Andra un Ali pleciem. Kompānija visa nenormāli pieklājīga un inteligenta, visa ceļojuma laikā nedzirdēju neviena rupja vārda, izņemot no paša, kas paspruka, kad uzzināju, ka vakar Arnis ar co, aizplēsa garām nometnei.

Galvenais tagad pa brīvajām dienām nepārdzert jēgu un nesakauties, lai arī nākošreiz Andris mūs paņemtu līdzī, savos Veloceļojumu ceļojumos. Dainis arī mūs patreiz pamet, jo viņš ir otrais busiņa šoferis, un brīvdienas beidzās, sākās darbs, cerams vēl kādu reizi paceļosim kopā, viņam vispār vajadzētu Rīgā 'operā', vai vismaz multenes ierunāt.

Un liels, liels paldies par apsveikumiem, jācensās būs arī turpmāk šādi sagaidīt jauno gada cipariņu.

Lai jauka diena visiem!

18. OKTO- BRIS

Šodien uz 2 diennaktīm paliekam kājiniņiekos, jo atdodam Andrim riteņus un somas, un dodamies iekarot Marakešu. Pa šīm dienām braucot ekonomiskajā variantā, esam ietaupījuši kaudzi naudas, un ļoti ceram, ka tagad tiksim beidzot no tās vaļā.

Ali uz centru aizved pirmo grupiņu, vēl 18 cilvēkiem ātri tiek noorganizēts busiņš par 20 dirhamiem no cilvēka. Esam izkaisīti pa dažādiem hoteliem, un tagad bez Andra atkal jāsāk domāt pašiem, kā izdzīvot.

Esmu jau drusku atradināts no GPS lietošanas, tāpēc, tad, kad ievedu savu bariņu uz nepareizās ieliņas, un distance līdz Ali hotelim palielinās, nevis samazinās, pieslēdzas Daiga un zosu gājienā sekojam viņai.

Marakešas vecpilsēta, kur mums arī 2 dienas jādzīvo nelīdzinās nekam, ko iepriekš savā dzīvē esmu redzējis, tikai filmās un pa televizoru: šauras, šauras ieliņas, tūkstošiem veikaliņu, kafējnīciņu, restorāniņu, sulu spiestuves u.t.t., cilvēku jūra, un mopēdisti, kas nenormālā ātrumā nesās kaut

kur, vēl zirgu pajūgi, un tuktu, kas ved gan cilvēkus, gan preces, dūmi un putekļi, ka grūti paelpot, nedaudz ārpusē, čūsku dīdītāji un mērkaķīšu īpašnieki. Katrā ziņā cilvēkiem no mierīgajiem Latvijas laukiem, te var iestāties panika.

Ali hotelī mūs laipni sagaida, kamēr piekārtu mūsu istabiņas, foajē uz dīvāniņa varam atvilkt elpu. Uzcienā mūs ar tēju un cepumiem, un iecekojam telefonos aktualitātes, galvenais tagad saprast dienas plānu.

Ap pusdienas laiku esam gatavi atkal ienirt lielpilsētas džungļos, un 4 cilvēku sastāvā to arī dodamies darīt. Vispirms par 20 eur iepērkam Daigai jaunu ādas somiņu, tad tieku pie 2 jauniem krekliem. Ar visiem tiem tirgoņiem arī vēl jātirgojas, nokaulēju cenu no 750 dirhamiem uz 600, varbūt varēja vairāk, bet labi, gribās jau arī vēl citas izklaides.

Vēlāk apskatām Bahia pili, tad ar zirgu pajūgu aizsaujam līdz botāniskajam dārzam, Berberu un Saint Laurenta modes dizainera muzejam. Vālējām pa trešo joslu, kā lielie, pat kādus 3 citus pajūgus nodzenām.

Atpakaļ uz vecpilsētu braucam ar taxi, kas ir 2x lētāks par zirgiem. Šoferis sūdzās, ka degviela palikusi dārgāka, bet nu visi skaidri zinām, kas tur pie vainas.

Pirms viesnīcas vēl iepirkšanās atrakcija garšvielu veikaliņā. Un tad jau ātri nomazgāties un dodamies 30 minūšu pārgājienā uz restorānu, cilvēkiem ar vājākiem nerviem labāk braukt ar taxi un aizvērt acis.

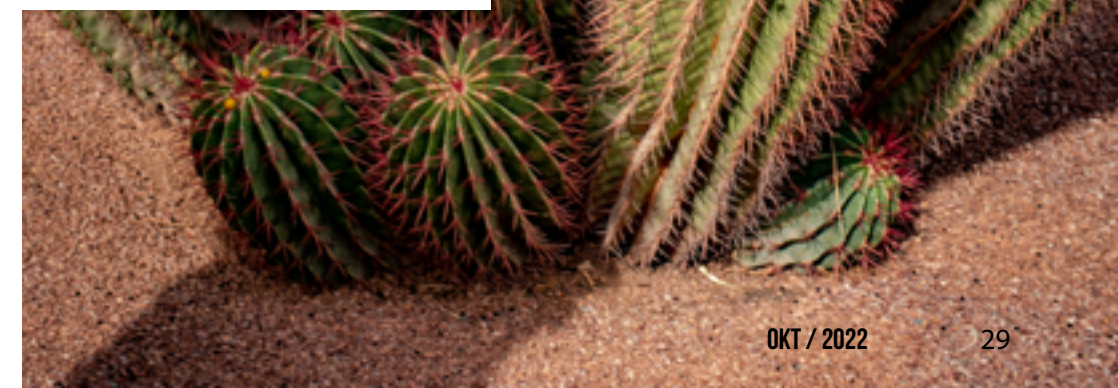
Pēc ielas burzmas esam glaunā

restorāna terasē, kur jaukā gaisotnē pavakariņojam, esam pasūtījuši arī alu - 5eur par bundžiņu, un vīnu, tāpēc šodien jau atdodam pēdējos ietaupījumus. Gudrākie rīt plāno braukt uz ūdenskritumiem, savādāk te notērēt pusmēneša algu, it sevišķi, ja veikālā nav būs kādu laiku, un viss te izskatās tik foršs, nav liela māksla.

Visa pasaule ir brīnumu virkne, bet mēs pie tiem esam tā pieraduši, ka saucam par ikdienu.

Hanss Kristians Andersens

19. OKT- TO- BRIS

Sagurums jau liek par sevi manīt, un neparaujoties malā, Juris jau tiek pie skrambas no garāmbraucoša mopēda. Drusku palamājamies, un turpinām ceļu.

Hotelī nedaudz atpūšamies, un saņemot dūšu, ejam ar Daigu vēl vakara apgaitā pa tirgu, gribējās tikt pie dažiem suvenīriem, un jostas, pro-

tams par katru preci jākaulējās, tā te goda lieta, reizēm cenu var nosist lejā vismaz uz pusi.

Rīt jāceļās šausmīgi agri, jo priekšā gaida daudzu stundu pārbrauciens ar vilcienu no Marakešas uz Tandžeru, pa vidu, pārsēžoties uz citu vilcienu Kasablankā.

Kafejnīcās visi apmeklētāji sēž ar ģimjiem pret ielām, un dzerot savus dzērienus vēro apkārti. Arī mēs esam atčāpojuši līdz centrālajai ielai, un vērojam izrādi, viskrutāk izskatās vācu aitū suņi, kas ar šperriem ved savus saimniekus uz darbu.

Ar milzīgu, zarainu slotu atnāk sētniece, brīdi paslauka, un, tad sāk lamāties ar mūsu iestādījuma kaimiņu, laikam par to, ka netīra zem sava reklāmas plakāta. Galu galā,

kad jandālinš beidzās, un tante aizgājusi, melnais onka, paņem birsti un pārslauka visu atkrituma čupiņu, ko sētniece bija saslaucījusi uz kaimiņu sektoru, kaut arī atkritumu kontainers stāv tur pat ielas otrajā malā.

Mūsu busīnam sadurta riepa, tāpēc izbraucam 45 minūtes vēlāk ar citu. Brauciens līdz ūdenskritumiem ir gana ilgs, apmēram 3h. Pa ceļam pavērās atkal pilnīgi cita ainava, ir diezgan tīrs, daudz olīvkoku,

palmu birzs, vēlāk ie braucam Atlasas kalnos.

Galapunktā paņemam koši sarkanā t-kreklā un džinsos tērptu gidu, lai lieki nekavētos, un raitāk virzītos uz priekšu. Diena ir karsta, bet takas malā daudz koku un līdz ar to arī ēna. Puisis ieved pa ceļam pie saviem vīriņiem uz sulu, pašās beigās arī norāda uz restorāniņu, kur papusdienot. Ar pilniem telefoniem jaunu, skaistu fotogrāfiju, kurus labi, ja kāds vispār pēc

laiciņa apskatīsies, braucam mājās. Busiņš jau ļoti foršs, pat ar ādas benķiem, tik degvielas taupīšanas nolūkos, kādu stundu šurp un atpakaļ braucot, izslēdz kondicionieri, tāpēc izrāpīties savā tirgus laukumā atkal sajūtamies, kā dullas mušas.

DIVDE- SMITAIS OKTO- BRIS

04:30 taxis, lai brauktu uz dzelzceļa staciju. Gulēts maz, tāpēc iekšā tāds maziņš trīceklis. Pilsētas centrs atkal pilnīgs pretstats vecpilsētai: platas ielas, modernas ēkas, sakopts. Pamazām sarodās arī pārējā grupa, pārbraukšana vienmēr rada stresu vairāk vai mazāk, jo jāierodās uz konkrētu laiku.

Pirmais vilciens līdz Kasablankai ir lēnais, un saspiedušies pa 8 otrās klases vagonā čunčīnām uz mājupusi. Pēc 2,5h jākāpj laukā, lai pārsēstos uz ātrvilcienu. Protams Arnis ar saviem uzticamajiem sekotājiem izpēries vienu pieturu ātrāk laukā un tagad mēģinās pa 20 min ar takšiem mūs noķert.

Otrajā vilcienā nedaudz plašāks, un otrās klases vagoni ir kopējs, šajā vilcienā neviens ratiņus ar kafiju nestumj, jo ir restorānvagons, bet kaut kā noslinkojam līdz tam aizvilkties. Arnis nepaspēja, pietrūka 1 minūte, bet par laimi pēc stundas nākošais, un biļetes bez maksas varēja samainīt. Šis vilciens gan drāžas, kā traks, brižam sasniedzot pat 318 km/h. Kāds jau bija ar tādiem braucis, es pirmo reizi.

Tandžeras centrā atkal viss moderns un kruts, pilnīgs pretstats noplukušajiem lauku ciematiņiem. Gar jūras promenādi stiepjām savas somas uz Andra busiņu, lai vēlreiz tiktu pie saviem rumakiem, un pēc 35 km uzsēstos uz prāmja, lai šķērsotu Gibraltāru. Kad esam sapakojušies, un gatavi braukt, ierodas arī Arnis ar savu svītu, mēs viņus negaidām, bet plēšam prom.

Šis velopārbrauciens bija viens no gleznainākajiem, un te beidzot parādījās arī kaut kādi kalniņi. Visi mūsu grupiņā tādi stresaini, un pēc granātābola un medusraušu notiesāšanas, tiek atļauts piestāt tikai pie pārtikas veikaliņiem, uzpildīt ūdeni.

Ap pusčetriem esam atpērušies līdz prāmim, un tādi apdulluši paklausām pirmajiem iekšārvējiem. It kā mums ir cita līnija, bet lāgā padomāt nevar. Zinām, ka jāpērk uz 17:00, bet tur tā kā neesot, tāpēc nopērkam uz 17:30, un samaksājam 40 eur. Pēc tam ieslēdzu internetu, un redzu, ka man zvanījis Andris un vispār pārējā grupa brauc ar citu prāmi.

Neko darīt, un turpinām kustību uz priekšu: vispirms apmainām vaučerus pret biļetēm, tad izejam visas robežkontroles, kamēr suņi aposta mantiņas, tikmēr cits vīriņš smīnēdams skatās acīs un sit ar skrūvgriezni pa riepiem. Galu galā tiekam uz paliela prāmja, pieštopējam riteņus un metamies meklēt

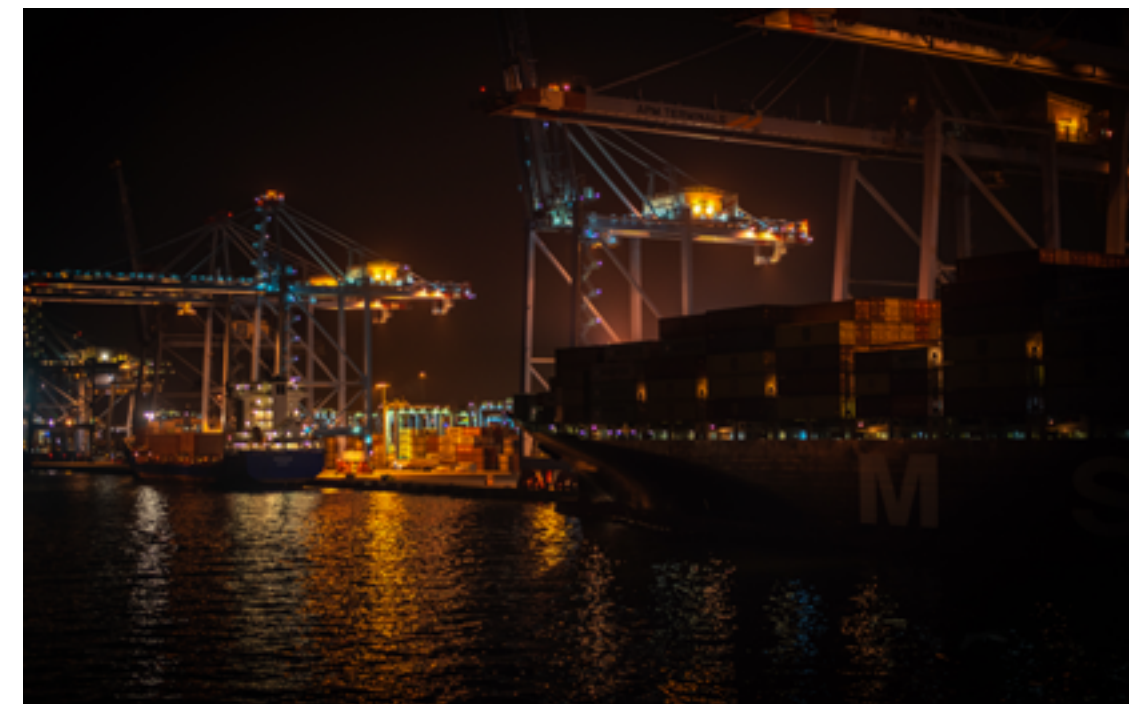
restorāna vagonu. Ar savām pusdienām vēl pirms uzkāpšanas padalās Dainis, viņš vispār lāga vecis, neatstās biedrus pilnīgā badā. Fūres kraujās diezgan ilgi, bet vienalga mēs pamājam atvadas otrai mūsu grupai, kas gaida uz 'pareizo' prāmi, un attiešanas laiks tam pārcelts uz vēlāku.

Izsprukuši Eiropas krastā jau sajūtamies, kā mājās, mums vēl jātieks pie kājiniķu somām, tāpēc sēžam un gaidām busu ar pārējo taboru. Mārcis ieceļojās viesnīcā, kas turpat pie ostas, arī mēs aizskrienam uz savu četrvaiņģņu hoteli, drusciņ tāda naftalīna smaķele jau ir, bet nu pēc telšu/hosteļu nedēļām, šī līdzinās pilij.

Pie vīna glāzes jau tāds nogurums, ka ik pa laikam atlūstu, to pamana arī pārējie, un pamazām dodamies pie miera.

Gulbīti, gulbīti, dod
man spāriņus!
Ved mani uz laimīgo
zemi!

Sprīdītis

8:00 zvana telefons, no sākuma gandrīz nopukojos, kas tik agri jau traucē, izrādās Mārcis, protams esam taču sarunājuši no rīta pabrokastot un, tad ar busu aizbraukt apskatīt Gibraltāru, laika nav daudz, jo pēcpusdienā jāatdod mantas un riteņi.

Pa galvu un kaklu saģērbjamies un skrienam uz ostas viesnīcu, kopā esam septiņi ekskursanti, pēdējā brīdī sākam meklēt autobusa staciju, un knapi, knapi paspējam iekāpt. Mārcis pastāsta, kā vakar vecpilsētā drusku pasēdējuši uz soliņiem, pienācis viens melnais, un kaut ko piedāvājis saņņaugtu dūrē, šie to ignorējuši, un pēc kāda laika skatās, kā sabrauc policistu ekipāžas un pamazām sāk ielenkt, ātri paslēpuši alus bundžas kabatās, mazums kas, bet izrādās tie atbraukuši pa kaļ tam pašam melnajam, nemaz tik mierīgs tas neesot bijis, bet nu galu galā sašņorēts un aizvests uz iecirkni. Otrs atgadījums pie pašas viesnīcas, kur kaut kāda traka sieviete aurojusi, kamēr arī policisti savākuši.

Pēc apmēram stundas brauciena esam galastacijā un skrienam uz robežpunktu. Cilvēku diezgan daudz, bet robežsargi tik

uzmet acis pasei, pat lāgā neko nepārbau-dot, ir pat automātiskie pasu skaneri, kurus mēģinām izmantot atpakaļceļā, bet kaut kā tie nenostrādāja, iespējams domāti vietējiem.

Pēc robežas, kā jau mums iepriekš ieteica, nofraktējam busiņu ar gidu par 35 mārciņām no katras personas, un dodamies aplūkot vietējos smukumus: Hercules pilārus, svētā Miķeļa alu, Barbaru makakus, vecpilsētu, kara muzeju. Pa muzeja restoto lodziņu vērojam, kā tiek apturēta satiksme, un no mazās pundurvalsts lidostas paceļas pasažieru lidmašīna.

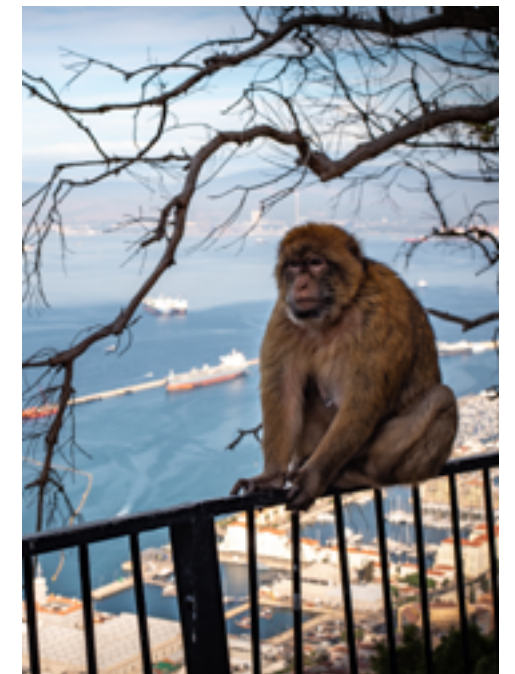
Visu laiku turam diezgan lielu tempu, un tik paspējam ieskriet kafējnīcā pēc pāris be-lašiem un saldējuma. Arī atpakaļceļa au-tobusā ieļecam pēdējā minūtē, un Kārlis tur kāju durvīs, kamēr visi nav sarausušies iekšā. Pusteciņus aizskrienam no autostacijas uz viesnīcu, un maucam ar mantām un riteņiem uz internetā nošārēto bagāžas nodošanas punktu. Mēs atkuļamies pēdējie, bet par laimi, vēl notiek krāmēšanās.

Palikuši atkal kājiniekos, ķeram pēdējos atvaļinājuma mirkļus, tie kas sadzirdēja, ka mūsu viesnīcā ir baseins aizskrien papļunčāties pa to. Vēlāk vakarpusē aizejam līdz vecpilsētai, paēdam krodziņā va-kariņas, un pēc tam re-lax tūre pa tūrisma ob-jektiem, pat ieskrienam baznīcā paklausīties dievkalpojumu, bet ātri mums tas apnīk, jo viss spāniski un nespēlē ērģeles un neko arī nedzied. Drēbišu veikalā kaut ko apskatām, bet neko nenopērkam, tik iekļupuši saldumu bodē, papriecājamies par marcipāna figūriņām, un sapērkamies konfektes, ko atvest mājiniem.

Vakarā viesnīcā izdzer-am Edgara vinčuku un ejam pie miera.

Rīt braucam mājās!!!

2021 OKT- TO- BRIS

Sasodīts, es aizmirsu uztaisīt selfiju sporta zālē, jo aizmirsu tur ieiet, lai uztaisītu selfiju!

Braucam mājās. 2h ar autobusu līdz Malagai. 2h drošības pārbaudes lidostā un visas pārējās formalitātes. Lidostā cilvēku, kā malkas, visi kaut kur skraida apkārt, un, lai būtu lielāka jautrība, lidostas darbinieki ik pa 10 minūtēm nomaina mūsu lidmašīnai ieejas vārtus, tikko esam sastājušies vienā rindā, tā bizojam uz citu. Lidmašīna galu galā piebirst pilna ar pasažieriem, stjuarti pa mikrofoniem lūdzās, lai mazās roku bagāžas bāž zem priekšējiem sēdekļiem, nevis stūķē to virs galvām, jo citiem, tad trūkst vietas. Kāds jau samaksā par to mazo bagāžas koferīti, bet lielais

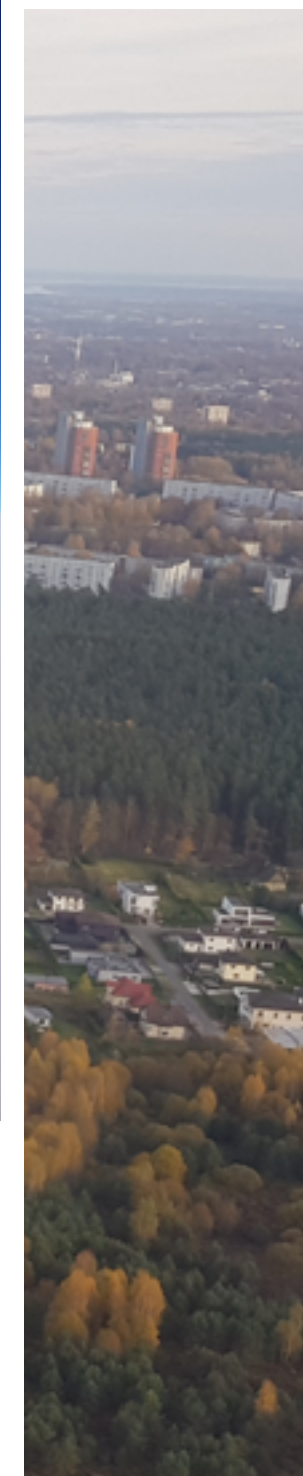
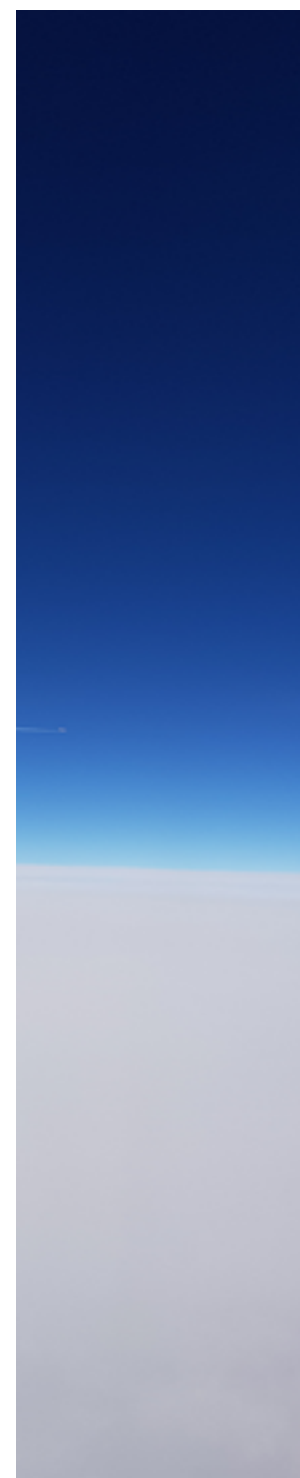
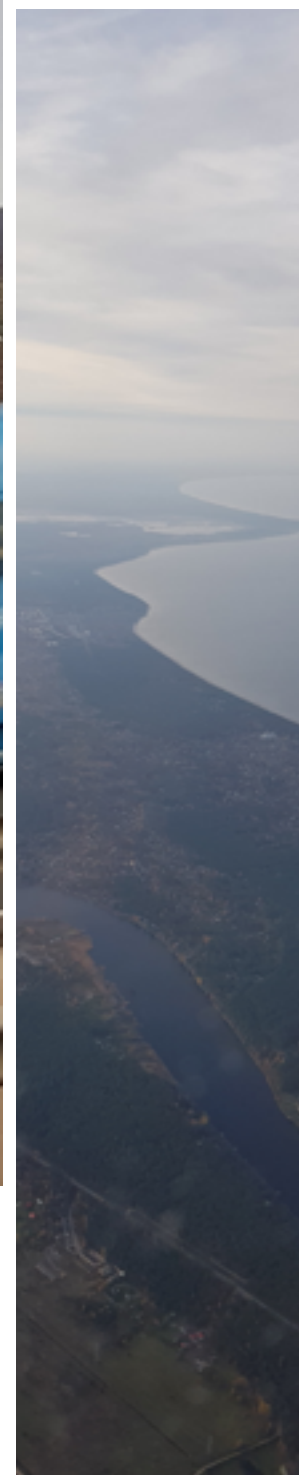
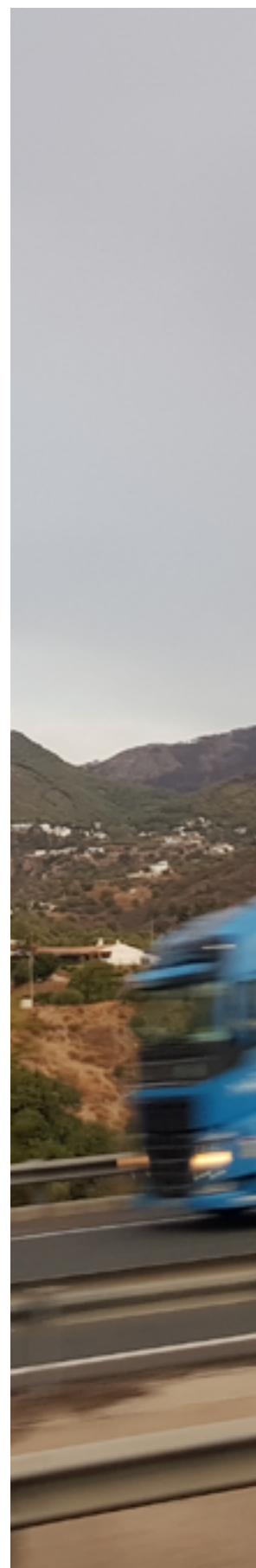
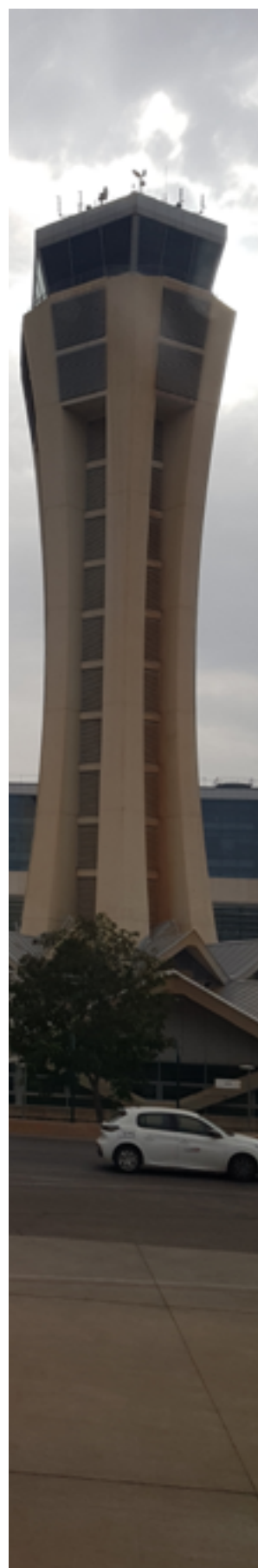
vairums ignorē visas Ryanair prasības uz somas izmēriem, galvenais, lai viss ietilpst vienā somā, un vēlams bez ritentiņiem.

Rudīti izfīrējam no krutās vidussēdvietas uz maliņu - šitā jaunāka lidmašīna, tāpēc nav tik traki, un kājām vairāk vietas. Beidzot var uzprasīt kaut ko arī ārpus riteņbraukšanas, kādi darbi/nedarbi pa dzīvi sastrādāti.

Vienai sievietei pa ceļam paliek slikti, stjuarte palūdz pienākt kādam dakterim vai māsiņai, ja tāds ir starp

pasažieriem. Tiek nests skābekļa balons, un atnāk arī divi mediķi. Pēc kāda laiciņa izskatās, ka krīze pāri, un nekāda ārkārtas nolaišanās Nicā tomēr nebūs.

Lidojums ilgst kādas 4h, tāpēc drusku sanāk arī pasnaust, bet tā kā viss notiek pa dienu, tad nekāda briesmīgā saguruma atlidojot nejūt. Juris ar Arni pēc atlidošanas vēl nesteidzās uz izeju, līdz ar to 2 reizes dabūju rezervēt kārsāringa mašīnīti, mums no iepriekšējās reizes maza trauma, jo izķēra visas mašīnas, un dabūjām ņemt dārgo taxi.

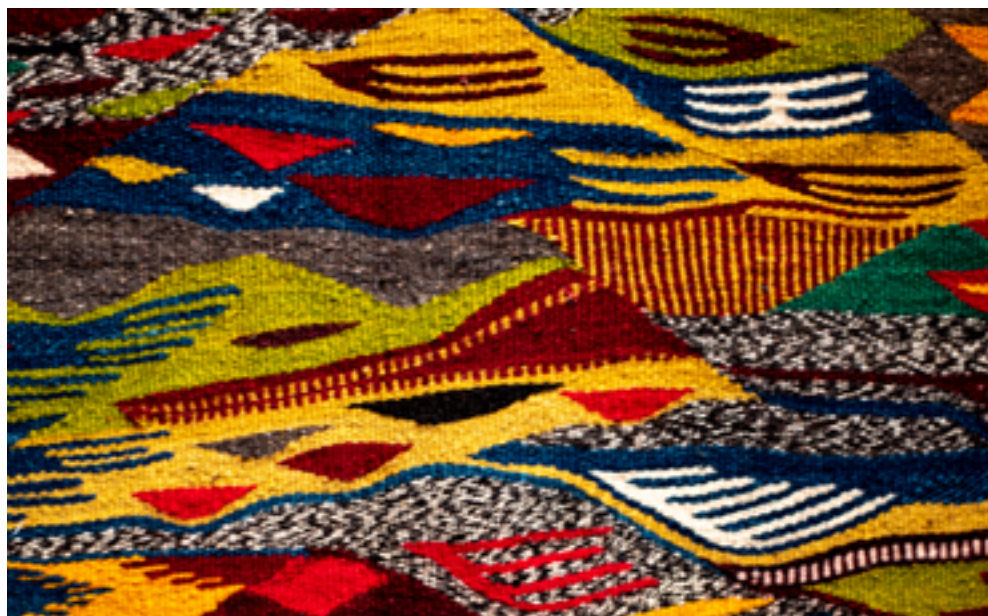

Cik nu paspējam, tik atvadāmies no pārējiem grupas biedriem, un bīzjam uz stāvvietu. Pa ceļam Arnis ieprasās, cik var izspiest ar tādu mašīnīti, drusku uzspiežu, bet baigi jau negribās dragāt pa pilsētu, galu galā izrādās, ka interese ir nevis par ātrumu, bet cik maksā mašīna gaidīšanas režīmā. Aizbraucot līdz Mārupei 8 EUR vietā samaksāju 6+ EUR, jo dabūju kaut kādu tur atlaidīti.

Vēderos gaudo izsalkuši vilki, tāpēc vēl ātri aizrauju uz tuvāko krogu, iestrēbt zupas un apēst Vinnija Pūka pankūciņas. Jurim vēl 2h jākratās līdz Blomei, Arnim drusku tuvāk, mums gandrīz tepat ir mājas.

Liels, liels paldies visiem ceļabiedriem, par lielisko ceļojumu. Nebiju gaidījis, ka iepazīšos ar tik daudziem foršiem cilvēkiem, un pats galvenais, ka visiem šiem ļautiņiem ir viena liela kopīga mīlestība uz ceļošanu un pedāļu mīšanu. Notikumi daudz un dažādi, būs ko stāstīt vakaros pie ugunscura. Un protams, milzīgs paldies organizatoram Andrim, papildsoferim Dainim, kā arī Ali par supportu, viņi cīnījās, kā lauvas, lai mēs būtu paēduši, siltumā, drošībā un apmierināti ar šo ceļojumu.

Līdz nākošai reizei!!!

LAI
VIEGLI
RIPO!!!